

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

PREDATOR CITIES SERIES 4

A DARKLING PLAIN

สมรภูมิล่าเมือง ตอน แดนอันตราย

ENTER

ทดลองอ่าน

Philip Reeve เขียน

ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

ทดลองอ่าน

ENTER!

PREDATOR CITIES SERIES 4

ENTER!

ทดลองอ่าน

ENTER!

ทดลองอ่าน

A DARKLING
PLAIN

ENTER!

www.enter-books.com

PREDATOR CITIES SERIES 4

A DARKLING PLAIN

สมรภูมิล่าเมือง ตอน แดนอันตราย

สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

Philip Reeve เขียน ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

A Darkling Plain

Text Copyright © Philip Reeve, 2006

All rights reserved.

The original edition is published and licensed by Scholastic Ltd.

Scholastic Ltd., 24 Eversholt Street, London, NW1 1DB.

through Arika Interrights Agency

Cover illustration © Ian McQue, 2018

Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd.

Thai edition © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0632-8

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

วรรณกรรมเยาวชนชุด 'สมรภูมิล้ำเมือง' นับว่าแปลกพอสมควร เพราะการผจญภัยของตัวเอกของเรื่องไม่ได้เริ่มต้นและสิ้นสุดลงในช่วงอายุวัยรุ่น แต่ผู้เขียนมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเล่าถึงทอมกับเฮสเทอร์ตั้งแต่เขาและเธอเป็นเพียงเด็กหนุ่มเด็กสาว จนกระทั่งเติบโตใหญ่พ้นวัยสดใสกลายเป็นพ่อคนแม่คน แถมยังพ่วงเอาลูกของตัวเองมาผจญภัยด้วยกันอีกต่างหาก

ในตอนจบของเล่มที่แล้ว ทอมกับเฮสเทอร์ต้องแยกจากกันด้วยความรู้สึกที่ไม่ดีนัก พาให้ผู้อ่านอย่างเราๆ อดรู้สึกปวดใจตามไปด้วยไม่ได้ คงต้องมาลุ้นกันว่าในเล่มนี้ทั้งสองจะได้กลับมาเจอกันอีกหรือไม่ ถ้าเจอ จะได้ปรับความเข้าใจกันไหม หรือยังจะมีเหตุการณ์น่าปวดใจอะไรเกิดขึ้นอีก

สำหรับสมรภูมิล้ำเมืองเล่มสี่ ในชื่อตอนว่า 'แดนอนธการ' เนื้อหาเข้มข้นอย่างที่สุด เพราะนี่เป็นเล่มสุดท้ายของชุดแล้ว ซึ่งต้องชื่นชมผู้เขียนอีกครั้งกับการพิชิตบทกลับสู่จุดกำเนิดของเรื่องได้อย่างสวยงามน่าทึ่ง ทอมกำลังจะได้กลับไปยังลอนดอนบ้านเกิดของเขาอีกครั้งหลังผ่านไปเกือบสี่สิบปี

ขอเชิญคุณร่วมเป็นส่วนหนึ่งในวาระปิดฉากการผจญภัยของทอมกับเฮสเทอร์ (และคนอื่นๆ) เชื่อว่าเมื่อพลิกถึงหน้ากระดาษสุดท้าย หลายคนจะต้องถอนหายใจออกมาด้วยความประทับใจ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์มิกส์

ประวัตินักเขียน

ฟิลลิป รีฟ เกิดในเมืองโบรตัน ประเทศอังกฤษ เขาสนใจด้านการวาดภาพประกอบ ตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ และทำภาพยนตร์ฟิล์ม 8 มม. ต้นทุนต่ำสุดๆ ระหว่างที่เรียนอยู่ เขาจบการศึกษาจากวิทยาลัยศิลปะและเทคโนโลยีเคมบริดจ์เชียร์ จากนั้นก็กลับมาโบรตันเพื่อทำงานในร้านหนังสือเล็กๆ ระหว่างที่ทำตามความฝันในงานที่แทบไม่ได้เงินอะไรเลยไปด้วย เขาเป็นทั้งนักเขียน ผู้กำกับ และผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ต้นทุนต่ำและโครงการภาพยนตร์ตลกในเวลาว่าง และเขายังร่วมเขียนละครเพลงเรื่อง The Ministry of Biscuits อีกด้วย แต่ชีวิตงานของเขาก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปเมื่อขาดเงินทุน เขาต้องหันไปทำงานด้านการ์ตูนและกลายเป็นนักวาดภาพประกอบอิสระในช่วงต้นยุค 1990 ผลงานวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Mortal Engines ตีพิมพ์ในปี 2001 และประสบความสำเร็จโด่งดังในทันที

เขาได้รับการขนานนามว่าเป็นนักเขียนหนังสือสำหรับเด็กที่สร้างสรรค์และกล้าหาญที่สุดคนหนึ่งในยุคปัจจุบัน ผลงานของเขาหลายเรื่องได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Whitbread Children's Book of the Year และรางวัล WHSmith People's Choice Awards และชนะรางวัล CILIP Carnegie Medal, Blue Peter Book of the Year, Nestle Book Prize Gold Award และ Guardian Children's Fiction Prize ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่กับภรรยาและลูกชายในเมืองคาร์ตมัวร์

จากใจนักเขียน

แด่นอนธการ และหนังสือในชุดเดียวกันอีกสามเล่มนั้นคงจะแตกต่างไปจากนี้โดยสิ้นเชิงหากไม่ได้รับแรงบันดาลใจ คำแนะนำ และกำลังใจซึ่งผู้เขียนได้รับจากไบรอัน มิตเชลล์, ลีออน โรบินสัน, ลิซ ครอสม์, ไมก์ แกรนต์ และเกวิน วิลสัน ผมยังต้องกล่าวคำขอบคุณอย่างมหาศาลต่อบรรณาธิการทั้งสามคน... คริสเทน สแตนฟีลด์, ฮอลลี สก๊อต และแคที โมรัน ตลอดจนทุกคนที่สำนักพิมพ์ สกอลาสติกที่ช่วยกันทำงานหนักเพื่อให้หนังสือชุด สมรภูมิล่าเมืองทั้งสี่เล่มนี้ประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยม สำหรับความช่วยเหลือด้านรายละเอียดบางจุดของเล่มนี้นั้น ผมเป็นหนี้บุญคุณอลิสัน แจนเซน และคุณพ่อของผม... ไมเคิล รีฟ ผู้ซึ่งเหมือนจะรู้ทุกอย่างจริงๆ สุดท้ายนี้ขอบคุณนักกับเคซตันที่ให้ผมเอาชื่อมาใช้

ฟิลลิป รีฟ

ดาร์ทมัวร์, 2006

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

1

ยานขับไล่พลังสูงเหนือถนนฟ้าเช็กวา

อีโอขึ้นเขามาตั้งแต่รุ่งสาง เริ่มจากเดินตามถนนกับทางเดินเท้า เข้าสู่เส้นทางหากินของพวกเขาที่ตั่งชันอยู่หลังเมือง แล้วก็เดินตัดเนิน หินกรวดจนกระทั่งขึ้นไปถึงยอดเขาโล้นเลี่ยน พยายามลัดเลาะไปตามเว้งผา และร่องหินซึ่งเงาร่มสีน้ำเงินกระจุกตัวกันอยู่ กว่าเขาจะไปถึงยอดเขา ดวงอาทิตย์ก็ลอยสูงเหนือศีรษะแล้ว เขาหยุดพักดื่มน้ำให้หายเหนื่อยอยู่ที่นั่นครู่ใหญ่ รอบตัวแวดล้อมด้วยเทือกเขาที่เห็นเป็นภาพล้นสะท้านอยู่หลังม่านไอร้อนไหว ระริกซึ่งแผ่ออกจากแผ่นหิน

อีโอค่อยๆ ก้าวไปตามชะง่อนผาแคบๆ ซึ่งยื่นออกจากยอดเขาที่ละนิด อย่างระมัดระวัง ทั้งสองข้างของตัวเขา ณ ตอนนี้เป็นคือน้ำผาซึ่งตัดตรงดิ่ง ลงไปนับพันฟุตสู่หุบโขดหินแหลม ต้นไม้ และแม่น้ำคัลลิ่งสีขาวขุ่น หิน ก้อนหนึ่งหลุดจากแก่งและร่วงลงไปอย่างเงียบเชียบ ร่วงไปโดยไร้จุดสิ้นสุด เบื้องหน้านั้นอีโอเห็นเพียงท้องฟ้าเปลือยเปล่า เขายืนตัวขึ้นยืนตรง สูด ลมหายใจลึก สาวเท้าวิ่งไปจนถึงระยะสองสามหลาสุดท้ายก่อนถึงขอบผา และแล้วเขาก็ไพล่ลงลื่นลือออกสู่ห้วงอากาศ

เขาปล่อยร่างให้ร่วงหล่นเรื่อยไป ตกลงไปสู่เบื้องล่าง ประสาทสัมผัส

8 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

พม่าเลื่อนจากภาพกะพริบของขุนเขาและท้องฟ้าซึ่งพลิกหมุนสลับกันไปมา เสียงสะท้อนจากการกู่ร้องในตอนแรกจางลงจนเหลือเพียงความเจียบจนกระทั่งเขาไม่ได้ยินสิ่งใดนอกจากเสียงหัวใจเต้นระรัวของตัวเอง และเสียงลมที่กระพือผ่านหู เขาโผล่ตัดผ่านสายลมจนหลุดจากเงื้อมเงาของผาชัน ออกสู่แสงตะวันและเหลือบลงมองเบื้องล่างที่ไกลโพ้น มองไปยังบ้านของเขา...เมืองคงที่แห่งแซ็กวา เมื่อมองจากบนนี้ หลังคาโดมทองแดงกับบ้านเรือนสีลันสาดสีเหล่านั้นช่างดูเหมือนของเล่น ยานบินแล่นเข้าออกจากท่าอากาศยานกับกลีบดอกไม้ปลิวตามลม แม่น้ำไหลลดเลาะผ่านหุบเขาราวเส้นไหมสีเงิน

อีโอมองสิ่งเหล่านั้นด้วยความรักจนกระทั่งมันถูกซ่อนจากสายตาโดยไหล่เขา เขาเคยนึกว่าจะไม่ได้กลับมายังแซ็กวานี้อีกแล้ว ที่ค่ายฝึกของวายุมรดกนั้นเขาถูกสอนว่าความรักในบ้านเกิดเมืองนอนและครอบครัวของตัวล้วนเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย เป็นสิ่งที่จะต้องล้มเสียให้ได้หากอยากจะมีบทบาทในสงครามเพื่อให้โลกกลับมาเขียวอีกครั้ง แต่หลังจากนั้นเมื่อเขาถูกจับและตกเป็นทาสบนเมืองลอยน้ำไบรท์ตัน เขาก็ฝันถึงบ้าน แต่เขาก็คิดว่าครอบครัวของเขาคงไม่ต้อนรับเขาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาล้วนเป็นกลุ่มต่อต้านเมืองเคลื่อนไหวหัวโบราณ และการที่เขาหนีออกจากบ้านไปเข้าร่วมกับวายุก็เท่ากับเขาจะไม่มีวันกลับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ได้อีก แต่ถึงกระนั้น เขาก็ได้กลับมาอยู่ตรงนี้อีกครั้ง อยู่ท่ามกลางเนินเขาแอฟริกาที่เขารัก เมื่อถึงตอนนี้ ช่วงเวลาที่เขาอยู่ทางซีกโลกเหนือต่างหากที่รู้สึกราวเป็นฝันอันห่างไกล

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นผลงานของเร็นทั้งสิ้น เขาคิดยามที่ยังคงปล่อยให้ร่างร่วงลงไป เร็น เด็กสาวซึ่งมากไปด้วยอารมณ์ขัน เด็กสาวแสนกล้า และแสนประหลาดที่เขาได้พบในเมืองไบรท์ตัน เด็กสาวที่เป็นทาสเช่นเดียวกับเขา 'กลับบ้านไปหาคุณพ่อคุณแม่เถอะ' เธอบอกเขาตอนที่ทั้งสองหนีออกมาด้วยกันได้แล้ว 'พวกท่านยังรักนายอยู่ และจะต้อนรับนายกลับไปแน่ๆ ฉันแน่ใจ' แล้วเธอก็พูดถูก

นกที่ตกใจตัวหนึ่งบินหือผ่านด้านซ้ายของอีโอไป ทำให้เขารู้สึกตัวว่า ยังคงลอยตัวอยู่ในอากาศเหนือโชดหินที่ดูไม่ได้เป็นมิตรเท่าใดนัก และเขาก็กำลังตกลงไปอย่างรวดเร็วเสียด้วย เขากางปีกใหญ่ของร่มร้อนที่ติดอยู่กับหลัง พลังส่งเสียงร้องอย่างสะใจเมื่อมันฉุดร่างเขากลับขึ้นสู่เบื้องบน การร่วงหล่นอย่างรวดเร็วชวนวิงเวียนเปลี่ยนเป็นการโผบินขึ้นอย่างแสนสง่างาม เสียงคำรามของสายลมที่พัดผ่านร่างจางลง แทนที่ด้วยเสียงซึ่งอ่อนโยนกว่านั้น เสียงกระซิบของแผ่นผืนผ้าไหมซิลิคอนกว้างและเสียงเอี้ยดอาดของเชือกกับคานไม้ไผ่

สมัยเขายังเด็ก อีโอมักจะเอาร่มร้อนขึ้นมานบนี่ ทดสอบความกล้า ต่อกระแสนลมอุ่น หมุ่มสาวชาวแซ็กวาทำกันทั้งนั้น ตั้งแต่เขากลับมาจากซีกโลกเหนือเมื่อหกเดือนก่อน เขามักจะเงยหน้าขึ้นมองแผ่นปีกสีลันสดใสที่ลอยละล่องอยู่กับทิวเขาเหล่านั้นด้วยความอิจฉา แต่เขาก็ไม่กล้าจะขึ้นไปร่วมเล่นกับคนเหล่านั้น วันเวลาที่ห่างบ้านเปลี่ยนตัวเขามากเกินไป เขาารู้สึกแก่กว่าเด็กหนุ่มวัยเดียวกัน ในขณะเดียวกันก็อายพวกเขา ละอายในสิ่งที่เคยเป็น...เป็นนักบินของลูกระเบิดทัมเบลอร์* เป็นนักโทษ และเป็นทาส แต่เข้าวันนี้เหล่านักล่องเมฆาคคนอื่น ๆ ต่างไปรวมตัวกันอยู่ที่บิ่อมปรการเพื่อต้อนรับชาวต่างชาติ เมื่ออีโอรู้ว่าท้องฟ้าทั้งผืนจะเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว เขาจึงตื่นมาพร้อมกับความปรารถนาที่จะโผบินอีกครั้ง

อีโอโฉบลงตามสายลมรวากับนกเหยี่ยวหนุ่ม มองเงาของตนเองแหวกว่ายผ่านโชดหินต้องแสงอาทิตย์ซึ่งคำจุนขุนเขาอยู่ นกเหยี่ยวจริงๆ ที่ลอยตัวอยู่ใต้เขาในห้วงอากาศสะอาดใสราวแก้วกระพือปีกหลบพร้อมเสียงร้องด้วยความประหลาดใจระคนฉุนเฉียวยามที่เขาโผผ่าน...เด็กหนุ่มผิวดำร่างเพรียวได้ปีกสีฟ้าครามที่รุกรานเข้าสู่พื้นที่ของพวกเขา

อีโอบังคับร่มร้อนให้บินวนรอบพลางนึกอยากให้เห็นเขา แต่เร็นช่างอยู่ห่างไกล เธอกำลังท่องวิถีชีวิตด้วยยานบินของพ่อ หลังจากทั้งสองหนีออกมาจากคลาวด์ไนน์ซึ่งเป็นจวนลอยฟ้าของผู้ว่าการเมืองไบรท์ตันได้ และไปถึงเมืองเคลื่อนที่คอมมอมโบแล้ว เธอก็ช่วยให้อีโอได้ปั่นยานขนส่งสินค้า

* ทัมเบลอร์ (Tumblers) ยุทโธปกรณ์ของกองกำลังอาชญากรดแบบหนึ่ง

10 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนธนธการ

ที่กำลังเดินทางลงใต้ และที่บนท่าเทียบยาน ระหว่างที่ยานลำนั้นกำลังเตรียมออกเดินทาง ทั้งสองก็บอกกล่าวกัน แล้วเขาก็จูบเธอ และแม้ธิดาจะเคยจูบเด็กสาวคนอื่น ๆ มาก่อน บางคนสวຍกว่าเร็นเยอะที่เดียว แต่รสจูบของเร็นก็ยังคงตราตรึงอยู่ในใจที่เฝ้าววนเวียนกลับไปคิดถึงมันในเวลาที่ไม่คาดคิดเช่นนี้ ตอนที่เขาจูบเธอ ทั้งเสียงหัวเราะและคำประชดขำๆ ต่างเหือดหายไปจากเร็น เธอตัวสั่น จริ่งจั่ง และเงยบมากที่เดียว รวากับว่าเธอกำลังตั้งใจเสีหุฟงสิ่งที่เขาไม่อาจได้อื่น ชั่วอดีตใจหนึ่งเขาอยากบอกเร็นว่าเขารักเธอขอให้เธอมากับเขา หรือเสนอตัวอยู่กับเธอ แต่เร็นกำลังกังวลอย่างหนักเรื่องของพ่อที่เพิ่งมีอาการเหมือนชัก และกำลังโกรธแค้นอย่างมากที่ท่านทอดทิ้งพวกเขา ยอมตกลงสู่ทะเลทรายพร้อมกับคลาวด์ไนน์ เขาคงจะรู้สึกเหมือนกำลังฉวยโอกาสกับเธอถ้าบอกรักออกไป ความทรงจำสุดท้ายเกี่ยวกับเธอจึงกลายเป็นการที่เขาเหลียวกลับไปมองขณะที่ยานของเขาเคลื่อนออกสู่ห้วงท้องฟ้า และเห็นร่างที่กำลังโหมมือลาของเธอหดเล็กลงๆ จนลับหายไปจากสายตา

ผ่านไปตั้งครึ่งปีแล้ว...ถึงเวลาที่เขาคควรจะเลิกคิดเรื่องของเธอได้แล้วนะ

ด้วยเหตุนี้เขาจึงหยุดคิดเรื่องใดๆ ทั้งสิ้นไปชั่วครู่สั้นๆ เพียงไพร่อนขึ้นลงตามสายลมขี้เล่น เหวี่ยงตัวไปทางตะวันตกซึ่งมีภูเขาคั่นกลางระหว่างตัวเขากับแซ็กวา ภูเขาเขียวขจีที่มีไอหมอกหลากรั่วแผ่ตัวมาจากป่าเมฆ

ครึ่งปี โลกเปลี่ยนไปมากที่เดียวในเวลาเพียงเท่านั้น จู่ๆ ความตึงเครียดซึ่งสะสมผ่านช่วงเวลาหลายต่อหลายปีในสงครามวายุมรกดก็มลายหายไปสิ้น เริ่มจากการเสียชีวิตของลอร์ดเกอร์ฟางไปและมีผู้นำคนใหม่ขึ้นมาที่เจดีย์หยก... นายพลนาคาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนแข็งแกร่ง คำสั่งแรกในฐานะผู้นำของเขาคือการตีได้การรุกร้าของพรรคของสตัดท์ซจิเซลล์ซาฟท์ ณ หนองริสต์วอเตอร์และบดขยี้นครชาวสลาล์ฟซึ่งจิกกัดขายแดนทิศเหนือของวายุมาหลายปี แต่แล้วทั้งโลกก็ต้องประหลาดใจอย่างที่สุดเมื่อนาคาเรียกฝูงบินทั้งหมดกลับฐานและเจรจาสงบศึกกับเหล่าเมืองเคลื่อนที่ มีข่าวลือจากในแดนวายุมรกดว่า

มีการปล่อยนักโทษการเมืองเป็นอิสระ ยกเลิกกฎอันโหดร้ายต่างๆ นอกจาก
 นี้ยังมีเสียงเล่าลือกันว่านาคาตั้งใจจะยุบวายุ แล้วก่อตั้งสันนิบาตต่อต้านเมือง
 เคลื่อนที่ขึ้นมาใหม่ และตอนนี้เขาก็ส่งคณะผู้แทนมาเจรจากับพระราชินีกับ
 องคมนตรีแห่งแซ็กวา คณะผู้แทนที่นำโดยภรรยาของเขาเอง คุณหญิงนาคา
 สิ่งนี้เองที่ทำให้ธีโอตื่นขึ้นตั้งแต่รุ่งสาง หยิบร่มร่อนขึ้นไปยังที่สูง
 เหนือเมือง การเจรจาจะเริ่มขึ้นในวันนี้ ทั้งพ่อแม่และพวกพี่สาวของเขาพากัน
 ไปที่ป้อมปราการ เพื่อจะได้เห็นอาคันตุกะจากต่างแดน ทุกคนต่างตื่นเต้น
 เปี่ยมความหวัง แซ็กวาถอนตัวจากสมพันธมิตรต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ไปแล้ว
 ตอนที่กลุ่มวายุมรกดเข้ายึดอำนาจ ด้วยเพระออกสันขวัญแวนกับลัทธิมุ่ง
 ทำสงครามและกองทัพซากศพเดินได้ แต่ตอนนี้ (ตามที่พ่อของธีโอได้ยินมา)
 นายพลนาคากำลังจะเสนอการสงบศึกอย่างเป็นทางการกับเหล่าเมืองป่าเถื่อน
 มีแม้กระทั่งสัญญาฉบับบอกว่าเขาพร้อมจะปลดระวางกองทัพสตอล์กเกอร์ของ
 วายุทั้งหมด ถ้าเขาทำเช่นนั้น แซ็กวากับเมืองคงที่อื่นๆ ในแอฟริกาอาจ
 สามารถเข้าร่วมกับเขาเพื่อปกป้องพื้นที่สีเขียวของโลกต่อไป พ่อของธีโออยาก
 ให้ภรรยาและลูกๆ ไปอยู่ที่ป้อมปราการด้วยกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งในวัน
 แห่งประวัติศาสตร์นี้ และอีกอย่างพ่อของธีโอก็อยากเห็นหน้าตาคุณหญิง
 นาคาซึ่งได้ยินมาว่ายังสาวและงดงามมาก

แต่ธีโอได้เห็นวายุมรกดมามากเกินพอแล้วในชีวิตนี้ และไม่ว่านาคา
 หรือผู้แทนจะพูดอย่างไรเขาก็ไม่ไว้ใจ ดังนั้นระหว่างที่ทุกคนในแซ็กวาต่าง
 เบียดกันเข้าไปในสวนของป้อมปราการ เขาจึงขึ้นมาผิณบินอยู่ในสายลม
 สีทองพร้อมกับคิดถึงเร็น

แต่แล้วตอนนั้นเอง ที่ด้านล่างของเขา เขาเห็นความเคลื่อนไหว ณ
 จุดซึ่งไม่ควรมีสิ่งใดเคลื่อนที่อยู่นอกจากนก แถมสิ่งที่เขาเห็นยังใหญ่
 เกินจะเป็นนกด้วย ยานบินสองลำผุดขึ้นมาจากหมอกขาวเหนือป่าเมฆ
 เอ็นเวโลป* ของพวกมันหาสีเป็นแถบดำเหลืองเหมือนตัวต่อ ห้องโดยสารเล็กๆ
 กับกระเปาะเครื่องยนต์เพรียวคั่นตาธีโอผู้ซึ่งถูกบังคับให้จำโครงสร้างยาน

* เอ็นเวโลป (envelope) ส่วนประกอบของอากาศยานที่ใช้ในการเก็บกักลมร้อนเพื่อช่วยพยุงให้อากาศยานเหล่านั้น
 ลอยได้

ของศัตรูทั้งหมดในการฝึกของวายุมรกต ยานเหล่านี้เป็นยานขับไล่พลังสูง คอลิกรฟซึ่งกลุ่มเมืองทรักของสตัตท์ซจิเซลล์ชาฟท์ใช้เป็นยานต่อสู้ที่จะเปิด ขนาดเล็ก

แต่พวกมันมาทำอะไรที่นี่ อีโอไม่เคยได้ยินว่าทรักของสตัตท์ซจิเซลล์ชามาไกลถึงแอฟริกาเลย ยิ่งลงใต้มาไกลถึงที่แซ็กวาเนียยิ่งไม่ต้องพูดถึง

แต่แล้วเขาก็คิดได้ พวกนี้มาเพราะการเจรจา อีกไม่ช้าจรดที่เขาเห็น สองประกายราวใบมีดอยู่ในราวใต้ห้องโดยสารจะถูกทิ้งปูพรมลงเหนือ บ่อมปรากการ ที่ซึ่งมีการรายงานของนาคาอยู่ มีพระราชินีอยู่ และมีครอบครัวของ อีโออยู่

เขาจำเป็นต้องหยุดพวกมัน

แปลกนักที่เขารู้สึกใจเย็นได้ขนาดนี้ เมื่อไม่กี่อึดใจก่อนเขายังรู้สึกสงบน มีความสุขกับแสงอาทิตย์และอากาศบริสุทธิ์อยู่เลย มาตอนนี้เขาก็กำลัง มุ่งสู่ความตาย หากแต่มันกลับดูช่างเป็นธรรมชาติ เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของ ยามเช้า เหมือนสายลมและแสงแดด เขาเอียงร่มร่อนและพุ่งลงไปยังยาน ขับไล่พลังสูงลำท้าย นักบินยังมองไม่เห็นเขา ยานขับไล่แบบนี้ต้องใช้นักบิน สองคน และเขาก็คิดว่าทั้งสองคงไม่ได้ระแวดระวังภัยสักเท่าใดนัก ร่มร่อน พาร่างของเขาเข้าไปใกล้ขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเขาเห็นแผ่นสีที่กะเทาะจาก ฝากระโปรงครอบกระเปาะเครื่องยนต์ หางเลื้อยบังคับทิศทางขนาดใหญ่มี สัญลักษณ์ของทรักของสตัตท์ซจิเซลล์ชาฟท์...รูปเฟืองและกำปั้นหุ้มเกราะวาด เอาไว้ อีโอพบว่าตัวเองแทบจะชนคมความกล้าของนักบินซึ่งกลับบินบุก เข้ามาถึงใจกลางเขตแดนของฝ่ายต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ด้วยยานที่ดูโดดเด่น เช่นนี้ทีเดียว

เขาเตะร่มร่อนไปด้านหลัง หยุดลอยตัวอยู่กลางอากาศแบบที่หัดทำได้ ตั้งแต่ยังเด็กขณะบินไปตามลมร้อนเหนือทะเลสาบลิเอ็มบากับเพื่อนๆ เพียง แต่ว่าคราวนี้เขาไม่ได้ร่อนลงไปในน้ำ แต่กลับเป็นส่วนบนโค้งแข็งของ เ็นเวโลปยานลำนั้น ตอนที่เขาร่อนลงกระทบกับมันเสียงฟังดูดังมากทีเดียว แต่เขาก็บอกตัวเองว่าคนที่อยู่ในห้องโดยสารจะไม่ได้ยินสิ่งใดเมื่อมีเสียง

เครื่องยนต์ใหญ่ดังกลบ เขาปลดตัวเองจากสายร่มร่อน พยายามซุกมันเข้าใต้บันไดเชือกซึ่งติดอยู่ที่ด้านนอกของเอ็นเวโลป แต่ลมก็พัดอย่างแรงจนเขาต้องปล่อยมือก่อนที่จะถูกพัดไปพร้อมกับร่มร่อนด้วย เขาเกาะบันไดเชือกแน่น ขณะมองร่มร่อนปลิวไปทางท้ายยานอย่างไม่อาจทำอะไรได้

อีโอเสียทางหนีทางเดียวของเขาไปแล้ว แต่ก่อนที่จะทันได้กังวล ฝ่ายยานก็เปิดออกข้างตัว ศีรษะสวมหมวกนิรภัยหนังโพลีเอทิลีนออกมาองเขา ผ่านกระจกสีของแว่นตานักบิน แสดงว่ามีคนได้ยินเสียงเขาลิเนะ เขาโผล่ตัวไปข้างหน้า แล้วทั้งเขากับนักบินผู้นั้นก็กลิ้งตกเข้าไปในฝ่ายาน ลงสู่ช่องทางลื่นๆ ก่อนหล่นดังตุบลงบนทางเดินโลหะแคบๆ ระหว่างถังบรรจุก๊าซทั้งสองของยาน อีโอกระเสือกกระสนลุกขึ้น แต่นักบินผู้นั้นกลับยังนอนนิ่ง ไม่เคลื่อนไหว เธอดูเหมือนคนไทยหรือคนลาว อีโอไม่เคยได้ยินว่ามีชาวตะวันออกเป็นนักรบของฝ่ายทรัคซิงส์แต่ครั้งเดียว แม้แต่คนเดียว แต่เธอก็อยู่ตรงนี้ อยู่บนยานของพวกนั้น สวมเครื่องแบบของพวกนั้น และกำลังมุ่งหน้าบินสู่แซ็กวาพร้อมกับจรวดเรียงเป็นตับเต็มราง

นั่นเป็นปริศนา แต่อีโอก็ไม่มีเวลาจะมานั่งขบคิดถึงมัน เขาใช้ผ้าพันคอของนักบินมัดปากเธอ ก่อนจะหยิบมีดจากเข็มขัดของเธอแล้วตัดเชือกส่วนหนึ่งจากที่ซึ่งอยู่รอบถังเก็บก๊าซ ใช้มันมัดมือของเธอไว้กับราวกันทางเดิน เธอรู้สึกตัวขึ้นมาตอนที่เขากำลังผูกปมสุดท้าย เธอพยายามดิ้นรนพร้อมกับจ้องหน้าเขาอย่างโกรธเคืองผ่านแว่นกันลมแต่กร้าวนั้น

เขาปล่อยให้เธอดิ้นอยู่อย่างนั้นแล้วเร่งเท้าไปตามทางเดินจนถึงบันไดอีกฝั่ง ไต่ลงไปตามเงาของถังก๊าซแต่ละถัง เสียงเครื่องยนต์ดังสนั่นอยู่รอบตัว กลบเสียงสับสนจากเบื้องบนอย่างรวดเร็ว และเมื่อเขากระโดดลงไปในห้องโดยสาร แสงจากหน้าต่างก็สว่างจนตาพร่า เขาจะพบใครมาก่อนจะเห็นนักบินอีกคนยืนหันหลังให้เขาอยู่ที่แผงควบคุม

"ตกลงมันคืออะไร" ชายผู้นั้นถามด้วยภาษาแอร์สเปอร์นโต (แอร์สเปอร์นโต? มันเป็นภาษากลางของนักบินก็จริง แต่อีโอนึกว่าพวกทรัคซิงส์ดัดใช้ภาษาเยอรมันกันเสียอีก...)

"นกหรือไง" ชายผู้นั้นถามอีกระหว่างจัดการอะไรสักอย่างบนแผงควบคุมแล้วหันกลับมา เขาก็เป็นคนตะวันออกเช่นกัน อีโอฟลักเขาไปประชิดผนังและยกมิดขึ้นจี๋

ที่ด้านนอก เมืองของอีโอบรากฎให้เห็นเหนือยอดเขา ลูกเรือของยานขับไล่พลังสูงลำหน้าซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบนยานพี่น้องกำลังปรับทางเสื่อและเริ่มหันทิศเข้าหาบ้อมปรการ

หลังจากบังคับให้นักบินนั่งบนเก้าอี้ของตัวเองแล้ว อีโอฟลักความหาปุมบังคับวิทยุที่เหมือนกับวิทยุในห้องนักบินของระเบิดทัมเบลอร์สมัยที่เขายังอยู่กับวายุ เขาตะโกนใส่มโครโฟน "แซ็กว! แซ็กว! คุณกำลังถูกโจมตี! ยานสองลำ! ผมอยู่ในลำหลัง!" เขารีบเสริมตอนที่ลูกไฟกระสุนต่อต้านอากาศยานเริ่มพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ารอบตัว ส่งสะเก็ดระเบิดกระทบทั่วด้านนอกห้องโดยสารหุ้มเกราะและกระแทกกระจกหน้าต่าง

นักบินผู้นั้นเลือกจังหวะนี้ในการพยายามสู้อีกครั้ง เขาโผล่ขึ้นจากเก้าอี้และกระแทกตัวเข้ากับซีโครงของอีโอบอย่างรุนแรง อีโอฟลักไมโครโฟนหลุดมือ นักบินคนนั้นคว้ามืออีกข้างของเขาซึ่งยังกำมีดอยู่ไว้ได้ ทั้งสองต่อสู้แย่งมีดกันจนกระทั่งจู่ๆ ก็มีเลือดกระจายไปทุกทิศทาง อีโอฟลักมองและพบว่านั่นคือเลือดของเขา นักบินผู้นั้นแทงเขาอีกครั้งจนเขาต้องตะโกนออกมาทั้งด้วยความโกรธ ความเจ็บปวด และความกลัว พยายามจะบิดใบมีดออกห่างตัวขณะที่มีดแต่จ้องใบหน้าถ่มทิ้งบิดเบี้ยวของศัตรูอยู่นั้น อีโอฟลักหันหลังเกิดว่ายานลำหน้าหายไปท่ามกลางเปลวเพลิงสีส้มจ้ำ คลื่นระเบิดเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว และส่งให้หน้าต่างยานลำที่เขาอยู่แตกกระจายพร้อมกันทุกบาน ก่อนที่ทั้งสะเก็ดระเบิดและเศษวัสดุจะกระแทกเข้ากับเอ็นเวโลป ใบพัดที่หลุดจากเครื่องบินมาเฉือนผ่านห้องโดยสารราวกับเคียวเกี่ยวข้าว นักบินผู้นั้นกระเด็นคว้างออกไปจากช่องขนาดใหญ่ที่เคยเป็นผนังด้านหนึ่ง ดวงตานักบินเบิกกว้างไม่ยอมเชื่อ กลายเป็นภาพติดตาอีโอฟลักซึ่งถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพัง

อีโอฟลักเลือกกระแสนกลับไปทีเครื่องบินวิทยุ คว่ำไมโครโฟนที่ห้อยต้องแดงอยู่ เขาไม่รู้ว่ามันยังใช้งานได้หรือไม่ แต่เขาก็ตะโกนไปจนกระทั่ง

ความเหนียวล้าอ่อนแรงกับความหวาดกลัวและอาการเสียเลือดโถมเอาชนะ
เขาได้ในที่สุด สิ่งสุดท้ายที่เขาได้ยืนตอนที่ร่างของเขาไถลทรุดลงกับพื้นยาน
คือเสียงที่บอกเขาว่ามีการส่งความช่วยเหลือออกมาแล้ว กลุ่มควันสองกลุ่ม
พุ่งขึ้นจากบ่อมปรการ และที่เป็นสีฟ้าวาวแมลงปอเข้มเหนือกลุ่มควันนั้น
คือยานบินสองลำจากเหล่าทัพบินแซ็กวาที่กำลังไต่ระดับขึ้นสู่ท้องฟ้าสีทอง

2

เรื่องของหัวใจ

จาก : เร็น แนต์ส์เวิร์ธที่
เอ.เอ็ม.วี. เจนนี่ ฮานเวอร์
เพริพาเททืออาโพลิส
24 เมษายน ท.ศ. 1026

อีโอที่รัก,

หวังว่าชีวิตที่แซ็กวาคงจะไม่น่าเบื่อเกินไปนะ แต่เพื่อนายเปื้อ ฉันเลย
คิดว่าน่าจะเขียนจดหมายอย่างเป็นทางการสักฉบับเล่าให้ฟังว่าฉันทำอะไร
มาบ้าง ไม่น่าเชื่อนะว่ามันผ่านมามากตั้งนานแล้ว...ยังรู้สึกเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น
เมื่อวานเอง...ทั้งเรื่องที่โบรด์ตัน ที่คลาวด์ไชน์ เรื่องของแม่...

ไม่นานหลังจากนายเดินทางกลับไปที่แซ็กวา ศาสตราจารย์เพนนี่รอยล์
ก็จากเราไปเหมือนกัน เขามีเพื่อนอยู่ในเมืองอื่น แล้วก็จะไปอาศัยอยู่กับ
เพื่อนพวกนั้น หรือก็คือไปดูเงินพวกนั้นล่ะนะ เพราะเขาไม่ได้เอาอะไร
ติดตัวออกมาจากซากคลาวด์ไชน์เลย มีแต่เสื้อผ้า แล้วมันก็หลุดโลกเกิน
จะขายได้ราคาอะไรในตลาดที่ค่อมอมโบด้วย ฉันเกือบจะส่งสารเขาเลยทีเดียว

จริงๆ เขาก็ช่วยเราเยอะนะ พาเราไปจนถึงคอมมอมโบแล้วก็วางก้ามก่อกวนพวกหมอบในโรงพยาบาลจนกระทั่งเขายอมรักษาพ่อให้ฟรีๆ แต่คิดว่าเขาไม่ใช่ไรหรือมั้ง (หมายถึงเพนนี่รอยล์นะ) เขบอกว่าเขาจะเขียนหนังสือเล่มใหม่เกี่ยวกับมหาสงครามที่โบรด์ตัน เขาให้สัญญากับฉันว่าจะไม่โกหก โดยเฉพาะเรื่องของนายกับฉัน แต่ฉันว่ามันก็เป็นคำสัญญาแบบที่เขาจะลืมไปในทันทีที่ทิ้งลงหน้าเครื่องพิมพ์ดีดนั่นแหละ

พ่อก็ไม่ใช่อะไรแล้วเหมือนกัน พวกหมอบที่คอมมอมโบจ่ายยาเม็ดสีเขียวๆ ให้เขากินซึ่งก็ช่วยเรื่องเจ็บหน้าอกไปได้บ้าง แล้วพ่อก็ไม่ได้ทรุดอีกตั้งแต่คืนนั้นที่คลาวด์ไชน์ แต่ไม่รู้ทำไมพ่อดูแก่ลงไปมากเลย แล้วก็เศร้ามากด้วย มันต้องเป็นเพราะเรื่องของแม่แน่ๆ พ่อรักแม่จริงๆ ไม่ว่าแม่จะเป็นยังไงก็ตาม การอยู่โดยไม่มีแม่ ไม่รู้แม่แต่ว่าแม่มยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว... นั่นทำให้พ่อเศร้ามากเลยละ แม้ว่าเขาจะพยายามทำใจล้าก็ตาม

ฉันนึกว่าพ่อก็อาการดีขึ้นแล้วเขาจะพาฉันตรงกลับบ้านที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์เสียอีก แต่พ่อไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นเลย เท่ากับเราก็ก่อนหน้ากันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ได้เห็นโลกกว้างขึ้นแล้ว ก็ค้าขายหน่อยๆ... ส่วนใหญ่ก็เป็นของโบราณกับพวกเศษๆ โบราณละ แต่ของไร้พิษสงนะ ไม่ใช่อย่างไ้หนังสือตึกนั่น! เราไปได้ค่อนข้างดี ดีพอที่จะหาสถานที่ใหม่หมดแล้วก็ยกเครื่องมัน เราเปลี่ยนชื่อยานกลับเป็นเจนนี ฮานีเวอร์ ซึ่งเป็นชื่อยานก่อนที่ ศ.เพนนี่รอยล์จะขโมยมันไปจากพ่อกับแม่เมื่อสมัยหลายปีก่อนโน้น ตอนแรกเราก็กังวลเหมือนกันว่ามันจะอันตรายหรือเปล่า แต่ฉันว่าไม่มีใครทำได้แล้วละว่านี่เคยเป็นชื่อยานเก่าของสตอลท์เกอร์ฟาง หรือต่อให้จำได้ก็ไม่มีใครสนใจเท่าไรอยู่ดี

นายได้นึกเรื่องการพักรบที่ยัง (ฉันคิดมาตลอดเลยนะว่านายพลนาคาคูเป็นคนดี ตอนที่เราโดนวายูจับตัวที่คลาวด์ไชน์ ทหารของเขาเอาปลายปืนคอยชี้ให้ฉันเดิน แต่นาคาคูเป็นคนห้ามไว้ ดินะที่อย่างน้อยก็ได้รู้ว่าผู้นำคนใหม่ของวายูยืนหยัดต่อต้านการจี้เด็กด้วยปลายปืน) แต่นั่นแหละ ทุกคนตื่นตื่นเรื่องพักรบกันใหญ่เลย แล้วทุกคนก็หวังว่าสงครามจะสงบลงด้วย ฉัน

ก็หวังเหมือนกันนะ

ฉันเริ่มชินกับชีวิตในฐานะพ่อค้าอากาศแล้วละ ถ้านายเห็นฉันตอนนี้
 นายต้องคิดว่าฉันเปลี่ยนไปมากแน่ๆ ฉันตัดผมทรงใหม่ล่าสุด เทจนข้างหนึ่ง
 ม้วนยาวลงมาใต้คางแต่อีกข้างซอยสั้นแค่ตุงหู ไม่อยากพูดให้ฟังเหมือน
 หลงตัวเองเท่าไรหรอก แต่มันดูเก๋สุดๆ ถึงบางทีฉันจะรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนทาง
 ลาดก็เถอะ ฉันได้รองเท้าบูตมาใหม่ด้วย บูตสูง แล้วก็เสื้อโค้ตหนัง ไม่ใช่
 ตัวยาวแบบที่พ่อกับพวกนักบินสไตลโบราณใส่กัน แต่เป็นเสื้อคลุมที่จับ
 ผ้าไหมแดงแล้วก็มีปลายแหลมๆ ที่ชายเสื้อเรียกว่าเชิงซาญหรือเชิงชายหรือ
 อะไรมาก่อนนั่นแหละ และตอนนี้ฉันก็กำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟท้าย
 ท่าอากาศที่เพริพาเททอาโพลิส รู้สึกเป็นนักบินสาวเต็มตัว กำลังตีมูลค่ากับ
 การขึ้นมาอยู่บนเมือง ก่อนหน้านี้ฉันจินตนาการไม่ถูกเลยว่าเมืองจริงๆ นะ
 เป็นยังไง ตอนที่ยังเด็กและโตมาในเมืองเก่าชบเซาแบบแองเคอร์เรจนะ แต่
 ตอนนี้พอฉันใช้เวลาครึ่งหนึ่งในชีวิตบนเมืองแล้วฉันก็พบว่าชอบมันเอามากๆ
 ทั้งผู้คน ความวุ่นวาย และวิธีที่เครื่องยนต์ทำให้ทางเดินสั้นอย่างกับทั้งเมือง
 เพริพาเททอาโพลิสเป็นสิ่งที่ชีวิตขนาดมหึมา ตอนนี้ฉันกำลังนั่งรอพ่อที่
 ขึ้นไปชั้นบนๆ เพื่อจะหาว่ามีหมอที่เพริพาเททอาโพลิสคนไหนจะจ่ายยาที่
 ดีกว่าที่พวกหมอจากคอมมอโบให้มาได้มัย (นั่นละ พ่อไม่ได้อยากไปหรอก
 แต่ฉันก็เกลียดล่อมจนยอมไปจนได้!) แล้วพอนั่งอยู่ตรงนี้นะฉันก็เกิดคิดถึงนาย
 ขึ้นมาแบบที่ก็คิดถึงอยู่บ่อยๆ ฉันเลย...

ใช้ไม่ได้แฮะ เร็นคิด จากนั้นขำหน้ากระตานั้นก่อนจะโยนมันลง
 ถึงขยะใกล้ๆ เธอเริ่มเล็งได้แม่นยำขึ้นทุกที นี่เป็นจดหมายฉบับที่ยี่สิบได้แล้ว
 มั้งที่เธอเขียนถึงอีโอ จนถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้ส่งมันออกไปจริงๆ แม้แต่ฉบับเดียว
 เธอส่งการ์ดคริสต์มาสไปให้เพราะต่อให้อีโอไม่ได้เคร่งศาสนาเท่าไร แต่เขา
 ก็อยู่ในเมืองที่นับถือศาสนาคริสต์ และน่าจะฉลองเทศกาลเก่าแก่พิลึกอย่างนั้น
 ด้วย แต่เธอก็ทำได้แค่เขียนคำว่า สุขสันต์วันคริสต์มาส กับเขียนข่าวคราว
 ของเธอกับพ่ออีกไม่กี่บรรทัดเท่านั้น

เรื่องของเรื่องก็คือ ปานนี่อีโออาจจะลืมเธอไปแล้วก็ได้ แต่ต่อให้เขายังจำได้ เขาก็คงไม่สนใจเรื่องเสื้อผ้า หรือทรงผม หรืออะไรพวกนั้น แถมส่วนที่เล่าว่าเธอชอบชีวิตในเมืองเคลื่อนที่แค่นั้นก็อาจทำให้เขาตกใจด้วยซ้ำ เพราะเขาเป็นนักต่อต้านเมืองเคลื่อนที่เต็มตัว ออกจะถือมารยาทอยู่หน่อยๆ ด้วย...

แต่เธอก็ไม่อาจลืมเขา ไม่อาจลืมความกล้าหาญของเขาคลวดีโนห์ และไม่อาจลืมจูบอำลาที่ทำเทียบยานเมืองคอมมอมโบ ท่ามกลางเชือกพวน เบื่อน้ำมัน กองขั้วรถไฟลอยฟ้า เสียงตะโกนโหวกเหวกของกรรมกรขนของ และเสียงคำรามของเครื่องยนต์ เร็นไม่เคยจูบใครมาก่อนเลยในชีวิต เธอไม่รู้หรือว่าจะต้องทำอะไร ไม่แน่ใจว่าต้องเอาจุกไปไว้ที่ไหน ตอนที่ฟันของทั้งสองชนกันนั้นเธอก็กลัวว่าเธอจะทำผิดไปหมด แต่อีโอแค่หัวเราะ บอกว่าการจูบเป็นเรื่องไม่ง่าย แล้วเธอก็ตอบว่าเธอน่าจะทำได้ดีขึ้นถ้ามีการฝึกฝนเพิ่มสักหน่อย แต่พอกับตันยานลำที่เขาต้องขึ้นตะโกนว่า 'ใครจะขึ้นยานให้รีบขึ้น!' พร้อมกับเริ่มปลดตาหนึบยึดยาน เวลาก็หมดลง...

นั่นเป็นเรื่องเมื่อหกเดือนก่อน อีโอเคยเขียนจดหมายหาเธอคนหนึ่ง จดหมายที่มาถึงมือเร็นในเดือนมกราคมที่จุดพักยานซ่อมซ่อมแถวเทือกเขา ทันนฮอยเซอร์ เขียนมาบอกว่าเขากลับถึงบ้านแล้วอย่างปลอดภัยและได้รับการต้อนรับจากครอบครัวเหมือน 'ลูกทรีพี' (ไม่ว่ามันจะแปลว่าอะไรก็ตาม) แต่เร็นก็ไม่เคยเขียนจดหมายตอบได้เลย

"แน่จริง!" เธอพูดออกมาก่อนจะลัγκαแพกอีกแก้ว

ทอม แนต์ส์เวิร์ธที่ พ่อของเร็นเคยต้องเผชิญหน้ากับความตายมาหลายครั้ง เคยอยู่ในสถานการณ์น่าหวาดหวั่นมาหลายหน แต่เขาไม่เคยรู้สึกถึงความกลัวครั้งไหนเย็นเยือกเหมือนครั้งนี้เลย

เขากำลังนอน เรียกได้ว่าเปลือย บนโต๊ะเหล็กเย็นเยียบในห้องตรวจของแพทย์เฉพาะทางด้านหัวใจบนชั้นสองของเมืองเพริพาเททืออาโพลิส เหนือร่างของเขานั้น เครื่องจักรที่มีคอไฮดรอลิกยาวหลายข้อต่อกำลังบิดหัวจากด้านหนึ่งไปอีกด้าน ตรวจดูเขาในบรรยากาศน่าสยดสยอง ทอมแทบจะ

มันใจที่เดียวว่าเลนส์เรื่องแสงสีเขี้ยวที่ปลายด้านหนึ่งพวกเครื่องจักรถูกถอดมาจากสตอลก์เกอร์แนวๆ สมัยนี้จะไล่สตอลก์เกอร์หากันได้ง่ายจริงๆ ลินะและเขาก็ควรจะตั้งใจที่อย่างน้อยช่วงสงครามหลายปีนั้นก็ทำให้เกิดสิ่งดีๆ ขึ้นมาบ้าง อย่างเทคนิคการแพทย์ใหม่ๆ และเครื่องวินิจฉัยโรคเช่นเจ้าเครื่องนี้ แต่ตอนที่หัวเหล็กที่อู๋ๆ ของมันเคลื่อนต่ำลงมาใกล้ลำตัวเขาจนได้ยินเสียงเยียดอาดกับเสียงหึ่งภายในดวงตาเรื่องแสงนั้น เขาก็ได้แต่คิดถึงสตอลก์เกอร์ไซท์ที่ไล่ล่าเขากับเฮสเตอร์ไปทั่วเขตนอกเมืองในปีที่ลอนดอนล่มสลายลง

เมื่อการตรวจเสร็จสิ้นและคุณหมอเซอร์โนวิทกปิดเครื่องก่อนออกมาจากคอกกั้นผนังบุตะกั่ว คุณหมอก็ไม่สามารถบอกอะไรกับทอมมากไปกว่าที่ทอมเคาได้อยู่แล้ว หัวใจของเขาอ่อนแอ เป็นความอ่อนแอที่เกิดจากลูกกระสุนซึ่งเพนนี่รอขังเขาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนที่แองเคอร์เรจ ตอนนี้อาการมันแยลง และวันหนึ่งมันจะคร่าชีวิตของเขา เขายังเหลือเวลาอีกหนึ่งถึงสองปีอาจจะถึงห้าปี แต่ไม่มากไปกว่านั้น

คุณหมออยู่ปากพร้อมกับสายหน้า ก่อนจะบอกเขาว่าต้องทำให้สบายแต่ทอมก็หัวเราะ เขาจะทำให้สบายได้อย่างไรเมื่ออยู่ในวงการพ้อค่าอากาศวิธีเดียวที่เขาจะเพลาลงได้คือต้องกลับบ้านที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์ แต่หลังจากได้รู้ความจริงเรื่องเฮสเตอร์แล้วเขาก็ไม่อาจกลับไป เขาไม่ได้มีเรื่องต้องอับอายแม้แต่หน่อย ตัวเขาไม่ใช่คนที่ทรยศเมืองหิเมะนั้นแล้วชายเมืองให้กับเหล่านายพรานของอาร์กแองเจล และไม่ได้ฆาตกรรมใครบนถนนอาบหิเมะในเมืองนั้น แต่เขารู้สึกอับอายแทนภรรยา และรู้สึกโง่เง่าที่ใช้ชีวิตอยู่กับเธอเป็นเวลาแสนนานโดยไม่เคยสงสัยแม้แต่หน่อยว่าเธอกำลังพูดโกหกมาโดยตลอด

อีกอย่าง เร็นคงไม่มีทางยกโทษให้เขาถ้าเขาดึงตัวเธอกลับบ้านตอนนี้ ลูกสาวของเขามีความโหยหาการผจญภัยเช่นเดียวกับที่ทอมเคยมีเมื่อครั้งที่เขายังอายุเท่าเธอ เธอกำลังมีความสุขกับชีวิตในนิวอีวิค และเธอจะเติบโตเป็นนักบินสาวที่เก่งกาจ เขาจะอยู่กับเธอ บินไปบินมา ค้าขายไปเรื่อย สอนเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตบนท้องฟ้า พยายามสุดความสามารถไม่ให้เธอมีปัญหา

ใดๆ และเมื่อยามที่เทพีแห่งความตายมารับเขาลงไปยังแดนสิ้นแสง เขาก็จะทิ้งยานเจนนี ฮานเวอร์ไว้กับเร็น ลูกสาวของเขาจะต้องเลือกเองว่าต้องการมีชีวิตแบบใด ความเยียบสงบของไวน์แลนด์ หรืออิสรภาพบนท้องฟ้า ชาวที่ลอยมาจากทิศตะวันออกนั้นฟังดูน่ามีความหวังทีเดียว ถ้าการพักรบครั้งนี้ยืนยาว อีกไม่ช้าจะมีโอกาสมากมายสำหรับการทำการค้า

ทันทีที่เดินออกจากห้องตรวจของคุณหมอเซอร์โนวิท ทอมก็รู้สึกดีขึ้น ภายใต้อุ้งเท้าพลบค่ำด้านนอกนี้ โอกาสที่เขากำลังจะตายในเร็ววันดูไม่น่าจะเป็นไปได้เอาเสียเลย เมืองโคลงน้อยๆ ยามที่มันควบขึ้นเหนือไปตามชายฝั่งหินทางตะวันตกของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ที่นอกชายฝั่งเหนือผิวทะเล ซึ่งสะท้อนแสงอาทิตย์อัสดงเป็นสีเงินยวง ยังมีเมืองประมงเมืองหนึ่งแล่นคู่ขนานกันไปภายใต้ผืนนกนางนวล ทอมยื่นมองเมืองนั้นจากอัฒจันทร์สังเกตการณ์ครู่ใหญ่ก่อนจะขึ้นลิฟต์กลับไปยังชั้นล่างแล้วเดินผ่านตลาดรุ่มรวยหลังท่าอากาศ เขานึกถึงครั้งที่เขามาเยือนเมืองนี้เป็นครั้งแรกกับเฮสเตอร์และแอนนา ฟางเมื่อยี่สิบปีก่อน เขาซื้อผ้าพันคอสีแดงให้เฮสเตอร์จากแผงขายของแผงใดแผงหนึ่งตรงนี้เองเพื่อให้เธอไม่ต้องคอยยกมือมาบังซ่อนใบหน้ารอยบាក់นั้น...

เขาไม่อยากคิดเรื่องเฮสเตอร์ เมื่อใดก็ตามที่เขาเริ่มคิดถึงเฮสเตอร์ เขาจะต้องนึกถึงจุดที่ทั้งสองแยกจากกัน สิ่งที่เขาทำลงไปมันทำให้เขาโมโหเสียจนหัวใจเต้นกระหน่ำพร้อมกับบิดตัวอยู่ในอกของเขา เขาไม่สามารถจะคิดถึงเฮสเตอร์ได้อีกต่อไปแล้ว

เขาออกเดินกลับไปทางท่าอากาศ ชักข้อมสิ่งที่เขาจะบอกกับเร็น หลังจากการหาหมอมครั้งนี้ในใจ ("ไม่มีอะไรต้องกังวลเลย ไม่คุ้มที่จะผ่าตัดเสียด้วยซ้ำ...") เดินผ่านห้องประมูลเทศฯ โบราณของพอนดิเซอร์รี และหยุดรอกลุ่มนักประมูลที่กรูกันออกมาก่อนจะคิดว่าเขารู้จักหนึ่งในนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับเขา หน้าตาสะสวยทีเดียว ดูเหมือนเธอจะประสบความสำเร็จในการประมูลครั้งนี้ด้วย เพราะเธอกำลังอุ้มทับท้อของใหญ่และท่าทางจะหันออกมา เธอไม่เห็นทอม เขาจึงเพียงแค่ออกเดินต่อพลางพยายาม

นึกชื่อเธอ นึกว่าเขาเคยเจอเธอที่ไหน...แค่นี้? ไม่ใช่ ไคลที ใช่แล้ว ไคลที พอตส์

ทันใดนั้นเขาก็ชะงัก หันหลังกลับ แล้วมองจ้องไปอีกครั้ง นั่นไม่มีทางเป็นไคลทีไปได้ ไคลทีเป็นนักประวัติศาสตร์ เป็นรุ่นพี่เขาหนึ่งปีในสมาคม นักประวัติศาสตร์ตอนที่ลอนดอนถูกทำลายลงไป เธอเสียชีวิตเพราะเมดูซ่า พร้อมๆ กับทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองของเขา เธอไม่มีทางจะมาเดินเล่นผ่านในเพริพาเททียาโพลิสนี้ได้ ความทรงจำเล่นตลกกับเขาแล้ว

แต่ผู้หญิงคนนั้นเหมือนเธอมากจริงๆ!

เขาก้าวสองสามก้าวกลับไปทางที่เดินผ่านมา ผู้หญิงคนนั้นกำลังสาวเท้าขึ้นบันไดไปยังชั้นที่ยานจอดเทียบท่าอยู่ "ไคลที!" ทอมตะโกน และเธอก็หันหน้ามาทางเขา ใช่เธอจริงๆ เขามั่นใจขึ้นมาทันที เขาเปล่งเสียงหัวเราะดังๆ ด้วยความดีใจและประหลาดใจ ก่อนจะเรียกอีกครั้ง "ไคลที! ผมเองครับ! ทอม แนต์ส์เวิร์ธนี่!"

พ่อค้าอากาศกลุ่มหนึ่งกรูกันออกมาตัดหน้าและบังสายตาไม่ให้เขาเห็นเธอ กว่าที่จะมองเห็นได้อีกครั้งเธอก็หายไปเสียแล้ว เขาเริ่มเร่งเท้าไปทางบันไดโดยไม่ใส่ใจกับอาการเจ็บเตือนเบาๆ ในอก เขาพยายามจินตนาการว่าไคลทีรอดจากเมดูซ่ามาได้อย่างไร เธออยู่นอกเมืองเธอตอนที่มันถูกทำลาย เขาเคยได้ยินเรื่องของชาวลอนดอนคนอื่นๆ ที่หนีการระเบิดครั้งนั้นมาได้ แต่ทั้งหมดล้วนเป็นสมาชิกของสมาคมการค้าซึ่งกำลังอยู่ต่างเมืองแสนไกล ตอนที่เกิดเรื่องขึ้น เฮสเตอร์เองก็ได้พบกับวิศวกรร้ายปิศาจยัยที่โรกส์ฮูสต์ แต่อีกฝ่ายก็อยู่ในส่วนลึกสุดของชั้นล้าใต้ตอนที่เมดูซ่าระเบิด...

เขาแทรกตัวขึ้นไปตามบันไดที่คนหนาแน่นแล้วก็เห็นไคลทีรีบเดินหนีจากเขาไประหว่างท่าเทียบยาน เขาโทษเธอไม่ได้ หลังจากที่เขาเองตะโกนใส่เธอแบบนั้น เขาคงยืนอยู่ไกลเกินกว่าที่เธอจะเห็นหน้าและจำเขาได้ เธอคงคิดว่าเขาเป็นคนบ้า หรือพ่อค้าคู่แข่งที่กำลังโกรธเคืองว่าเธอประมุขชนะตัวเองไป ทอมวิ่งเหาะๆ ตามไปด้วยความกระตือรือร้นที่จะอธิบายตัวเอง และเห็นเธอรีบวิ่งขึ้นบันไดอีกชุดหนึ่งไปยังลานจอดยานหมายเลข 7

ซึ่งมียานเพรียวลำเล็กๆ ลำหนึ่งจอดอยู่ เขาหยุด ณ เชิงบันไดนานพอที่จะอ่านรายละเอียดซึ่งเขียนไว้บนกระดานตรงนั้น พบว่ายานชื่อ*อาร์คีโอปเทอริกซ์* เป็นยานซึ่งจดทะเบียนที่แอร์เฮเวน มีครูซ มอร์ชาร์ดเป็นนักบินประจำยาน จากนั้นด้วยความระมัดระวังที่จะไม่วิ่ง หรือตะโกน หรือทำสิ่งใดซึ่งจะทำให้แม่ค้าอากาศผู้นั้นตกใจ เขาก้าวขึ้นบันไดตามเธอไป แนนอนว่าโคลที่พอดส์ย่อมสามารถปรับตัวเป็นแม่ค้าอากาศด้านเทศฯ โบราณได้โดยไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้นด้วยการฝึกฝนจากสมาคมนักประวัติศาสตร์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากับตันมอร์ชาร์ดอะไรนี่คงรับเธอไว้ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ และนั่นคือสาเหตุที่เธอมาอยู่ ณ ห้องประมูลแห่งนั้น

เขาหยุดหอบหายใจที่หัวบันได หัวใจของเขาเต้นระล่ำ ยาน*อาร์คีโอปเทอริกซ์* สูงตระหง่านเหนือร่างเขาในแสงอัลดง ยานนั้นทาสีพรางห้องโดยสารและด้านล่างของเอ็นเวโลปกับกระเปาะเครื่องยนต์ทาสีฟ้าคราม ส่วนด้านบนกลับทาสีเป็นลายสีเขียว น้ำตาล เทาสลับกันจนตาลาย ที่เชิงสะพานขึ้นยานมีลูกเรือสองคนยืนรอโคลที่อยู่ใต้แสงไฟฟ้าสลัว ทั้งสองดูหยาบและกร้านโลกราวกับเป็นพวกคนเก็บของเก่าตามเขตนอกเมือง ตอนที่โคลที่เดินเข้าไปถึง ทอมก็ได้ยินชายคนหนึ่งพูดขึ้น "ตกลงได้มาแล้วไหม้ย"

"ได้" โคลที่ตอบและพยักพยิตไปยังห่อพัสดุที่ถืออยู่ ชายอีกคนรุดเข้ามารับมันไปจากเธอก่อนที่จะเห็นทอมเดินตามหลังเธอมา โคลที่คงจะเห็นลูกเรือเปลี่ยนสีหน้า เธอจึงหันมามองสาเหตุ

"โคลที่ไหม้ย" ทอมพูด "ผมเองครับ ทอม แนต์ส์เวิร์ธที่ เด็กฝึกหัดชั้นสาม สมาคมนักประวัติศาสตร์จากลอนดอนไง ผมรู้ว่าคุณอาจจะจำผมไม่ได้ มันผ่านมา...นานเท่าไรนะ...เกือบยี่สิบปีแล้ว! คุณคงคิดว่าผมตายไปแล้ว..."

ตอนแรกเขาแน่ใจว่าเขาจำเขาได้ แล้วเธอก็ยินดีที่ได้พบเขาอีกครั้ง แต่แล้วสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป เธอก้าวถอยจากเขาไปหนึ่งก้าว ก่อนจะเหลือบมองชายที่ยืนอยู่ข้างสะพานขึ้นยาน หนึ่งในนั้นเป็นชายร่างสูงผอมซูบ หัวโล้น เขาเอื้อมมือแตะตาบ แล้วทอมก็ได้ยินเสียงเขาพูด "หมอนี่รบกวน

คุณรีเปลาครับ คุณมอร์ซาร์ด"

"ไม่เป็นไร เลอร์แฟ็ค" ไคลที่พูดพลางยกมือบอกให้อีกฝ่ายอยู่ที่เดิม เธอก้าวกลับเข้าไปใกล้ทอมอีกนิดก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างน่าฟัง "ขอโทษนะคะคุณ น่ากลัวคุณจะเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นสุภาพสตรีคนอื่นเสียแล้ว ฉันชื่อครูซ มอร์ซาร์ด นายหญิงของยานลำนี้ค่ะ ฉันไม่เคยรู้จักใครจากลอนดอนเลย"

"แต่คุณ..." ทอมเริ่มประโยค เขาเพ่งพินิจใบหน้านั้นอย่างอับอายและสับสน เขาแน่ใจว่าเธอคือไคลที่ พอตส์ เธออวขึ้นเล็กน้อย ก็เหมือนกับเขา และผมของเธอที่เคยเป็นสีเข้ม ตอนนี้มีสีเงินแซมเป็นกระสายราวกับมีใยแมงมุมเกาะอยู่บนนั้น แต่ใบหน้าที่เธอยังเหมือนเดิม...เว้นแต่ที่ใจกลางหว่างคิ้วซึ่งไคลที่ พอตส์เคยประดับรอยสักรูปดวงตาสีน้ำเงินแห่งสมาคมนักประวัติศาสตร์อย่างภาคภูมิใจนั้น ตอนนี้นั้นว่างเปล่า

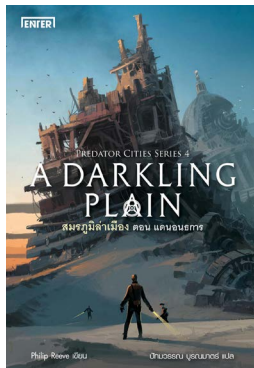
ทอมเริ่มลังเลเสียเอง ถึงอย่างไรมันก็ผ่านมายี่สิบปีแล้ว ไม่แน่ว่าอาจเข้าใจผิด เขาจึงเอ่ยขึ้น "ขอโทษจริง ครับ แต่คุณเหมือนเธอมากจริงๆ..."

"ไม่เป็นไรค่ะ" เธอตอบพร้อมรอยยิ้มพราวเสน่ห์ "หน้าฉันก็โหลแบบนี้แหละ มีคนทักผิดเป็นคนอื่นอยู่เรื่อย"

"คุณเหมือนเธอมาก" ทอมพูดซ้ำอีกครั้งด้วยยังมีความหวังเหลืออยู่บางเบา ราวกับจู่ๆ เธออาจเปลี่ยนใจและนึกขึ้นได้ว่าเธอคือไคลที่ พอตส์จริงๆ

เธอโค้งให้เขาก่อนจะหันหลังกลับ คนของเธอมองทอมไม่วางตาจากที่พุงให้เธอเดินขึ้นสะพานขึ้นยานไป ทอมไม่มีสิ่งใดที่จะพูดได้อีกนอกจากคำว่า "ขอโทษครับ" อีกครั้งก่อนจะหันหลังกลับเสียเอง หน้าแดงร้อนผ่าวระหว่างเดินลงมาจากลานจอด เขาเริ่มออกเดินข้ามท่าอากาศยานไปยังจุดที่ยานของเขาจอดเทียบอยู่ และยังก้าวไปได้ไม่ถึงยี่สิบก้าวตอนที่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ของอาร์ค็อบ/เทอร์ริกซ์คาร์มตีขึ้นขึ้นจากด้านหลัง ทอมยื่นมองยานนั้นลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้ายามค่ำ แรงความเร็วอย่างว่องไวเมื่อพันท่านฟ้าของเมือง และบินจากไปสู่ทิศตะวันออก

ซึ่งน่าสงสัย เพราะทอมแน่ใจทีเดียวว่าบนกระดานข้างลานจอดเขียนไว้ว่ายานลำนั้นจะอยู่ในเพริพาเทออาโพลิสต่ออีกสองวัน...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106328.html>